

Arrest

nr. 121 814 van 28 maart 2014
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 december 2013 met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. BORMANS loco advocaat M. SAMPERMANS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U beweert de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent van pasjtoense origine en u bent afkomstig van het dorp Trili in het district Chaparhar van de provincie Nangarhar.

Uw vader had zich tijdens het regime van de taliban aangesloten bij de taliban. Twee à drie jaar na de val van het talibanregime en het aantreden van Karzai, werd uw vader door onbekenden ontvoerd toen hij iets ging regelen op het districtshuis. Sindsdien heeft uw familie niets meer van of over hem vernomen.

Twee à drie jaar na de verdwijning van uw vader gebood uw oom langs vaderskant, eveneens een talib, u om met school te stoppen en lessen te nemen aan de madrassa. Een paar jaar later kwam uw oom u op een dag terug opzoeken. Hij zei dat u moest meedoen aan de jihad om uw vader te wreken en uw land te verdedigen. U vertelde dit aan uw moeder. Zij was boos en bang om u ook kwijt te raken. Ze vertelde wat er gebeurd was aan haar broer, uw oom. Na één week keerde uw oom langs vaderszijde terug. Hij klopte 's nachts op de deur. Uw moeder wist meteen dat het uw oom was en verborg u daarom in het berghok. Ze opende de deur en liet uw oom binnen. Uw oom vroeg waar u was. Uw moeder zei dat ze u sinds u met hem een gesprek had gehad, niet meer had gezien. Uw oom zei dat hij u wel zou vinden, oppakken en straffen. Hierop vertrok hij.

De volgende ochtend trok u met uw moeder naar uw oom langs moederskant, die uw reis in tussentijd geregeld had. Dezelfde dag nog vertrok u naar Jalalabad om van daar uit het land te verlaten.

U kwam in België aan op 16 november 2011 en u diende een asielaanvraag in op 17 november 2011.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw taskara en een envelop voor.

B. Motivering

Voorafgaandelijk moet worden gesteld dat u overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 29 november 2011 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3 § 2, 2° ; 6 § 2, 1° ; 7 en 8 § 1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, niet kan worden beschouwd als minderjarige. De taskara die u in het kader van uw asielverzoek aanbracht is niet van aard deze conclusie te wijzigen. Het document bevestigt immers de conclusie van het onderzoek aan gezien er uit blijkt dat u 21 jaar bent (CGVS, p.3).

Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst omdat u vervolgd werd door uw oom en de taliban. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Ten eerste hebt u het lidmaatschap van uw vader bij de taliban niet aannemelijk gemaakt. Zo blijkt uit uw gehoor bij het Commissariaat-generaal dat u heel weinig kennis hebt betreffende de omstandigheden van de toetreding van uw vader bij de taliban en zijn activiteiten voor deze beweging. Gevraagd naar wanneer uw vader de taliban vervoegde, antwoordt u dat u dit niet weet (zie gehoorverslag CGVS dd. 26.09.2013, p. 15 en 16). Wanneer wordt aangedrongen of u hiervan echt geen idee hebt, stelt u dat hij tijdens het regime van de taliban deze beweging vervoegde, zonder evenwel verder te specificeren wanneer (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat u hiervan beter op de hoogte bent, zelfs al was u nog een klein kind toen uw vader toetrad tot de taliban. Ook over de beweegredenen van uw vader om de taliban te vervoegen, kan u geen duidelijkheid verschaffen. Wederom gebruikt u uw jonge leeftijd als excuus voor uw onwetendheid (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). Verder stelt u dat u nooit zoveel vragen stelde over het werk van uw vader met de taliban en dat u bijgevolg niet weet of uw vader de taliban om financiële dan wel andere redenen vervoegde. Gevraagd naar wat uw vader van de jihad vond, stelt u dat hij u daar nooit iets over vertelde. Het is echter volkomen vreemd en ongeloofwaardig dat u niet beter op de hoogte bent van de redenen waarom uw vader de taliban vervoegde. Ook al was u een kind op het moment dat uw vader bij de taliban ging en op het moment dat hij verdween, er kan redelijkerwijze verondersteld worden dat u hierover ofwel met uw vader ofwel, na diens verdwijning, met de rest van uw familie over zou hebben gepraat. Vooral aangezien uit uw verklaringen blijkt dat de broer van uw vader, uw oom, een ideologische talib is die wilde dat u naar de madrassa ging om informatie te vergaren over de islam en jihad (zie gehoorverslag CGVS, p. 5), is het vreemd dat u zijn beweegredenen niet met die van uw vader kunt vergelijken en u niet meer kunt vertellen over de ideologie van uw vader. Daarnaast is het evenzeer vreemd en ongeloofwaardig dat u niet weet wat de taken of de functie waren van uw vader bij de taliban. Zo stelt u zelfs niet te weten of uw vader een verantwoordelijke was of niet (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). Indien u hier als kind voor zijn verdwijning nog niet van op de hoogte was, kan er redelijkerwijze worden aangenomen dat u zich hieromtrent sindsdien beter zou hebben geïnformeerd. Ook is het vreemd dat u er geen flauw idee van hebt wat het beroep van uw vader was voor hij de taliban vervoegde (zie gehoorverslag CGVS, p. 16).

Bovendien bent u slecht op de hoogte van het tijdstip en de omstandigheden van de verdwijning van uw vader. Hoewel u een zekere graad van scholing hebt genoten, kunt u niet zeggen in welke maand uw vader werd ontvoerd (zie gehoorverslag CGVS, p. 17). Ook weet u niet precies in welk leerjaar u

toen zat of hoe oud u precies was (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Het is vreemd en ongeloofwaardig dat u een dergelijke tragische gebeurtenis als de ontvoering van uw vader niet beter kunt kaderen in de tijd. In dit opzicht is het ook vreemd dat u verklaart te weten dat uw vader in het winterseizoen werd ontvoerd omdat u dit van uw moeder gehoord hebt (zie gehoorverslag CGVS, p. 17). Dat u dit enkel weet van horen zeggen maar verder zelf het tijdstip van de ontvoering van de dood op uw vader niet kunt preciseren, is niet geloofwaardig. Ook op de vraag waarom uw vader op de dag van zijn verdwijning naar het districtscentrum ging, blijft u het antwoord schuldig (zie gehoorverslag CGVS, p. 17). Ook is het vreemd dat u geen flauw idee hebt of uw vader door de taliban, de Amerikanen of nog iemand anders werd ontvoerd (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Uit al het voorgaande wordt besloten dat er geen geloofwaardigheid kan worden gehecht aan het lidmaatschap van uw vader bij de taliban of aan zijn ontvoering die hieraan zou te wijten zijn. Bovendien weet u ook over het lidmaatschap van uw oom bij de taliban weinig te vertellen. Zo weet u niet wat de functie van uw oom is bij de taliban en kunt u geen voorbeelden geven van aanslagen waarbij uw oom zou zijn betrokken (zie gehoorverslag CGVS, p. 17).

Wat betreft uw opleiding aan de madrassa is het vreemd dat u hierover niets vermeldt hebt tijdens uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Hiermee geconfronteerd beweert u dat u dit wel wou vertellen, maar hier geen gelegenheid toe kreeg (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). Dit is echter geen bevredigend argument aangezien u zowel bij de vragen omtrent uw scholingsgraad als de vragen omtrent uw problemen hebt nagelaten om uw scholing op de madrassa te vermelden. Tijdens uw gehoor bij het Commissariaat-generaal legt u overigens tegenstrijdige verklaringen af over het aantal jaar dat u aan deze madrassa gestudeerd hebt. Hoewel u aanvankelijk verklaart dat u vier jaar lang naar deze madrassa ging (zie gehoorverslag CGVS, p. 5), stelt u later in het interview dat u tweeënhalf tot drie jaar aan de madrassa hebt gezeten (zie gehoorverslag CGVS, p. 17). Bovendien blijft u heel vaag over wat u tijdens deze jaren aan de madrassa geleerd hebt. Hoewel uw oom u naar deze madrassa stuurde om bij te leren over de jihad en uw religie, kunt u over de jihad in religieuze betekenis echter weinig vertellen. Zo komt u niet verder dan te stellen dat de mullahs en de imam vertelden dat het uw plicht was om zoveel mogelijk Amerikanen te vermoorden (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). Gevraagd of zij hierbij verwezen naar de koran antwoordt u positief, maar u kunt echter niet zeggen naar welke verzen precies verwezen werd of wat er in de koran precies geschreven staat over de jihad. Het is bijzonder vreemd dat u geen concretere of gedetailleerdere antwoorden kunt geven. Van iemand die een jarenlange opleiding genoot aan de madrassa met het oog om meer over de jihad te leren, kan op de vraag wat de betekenis van de jihad volgens de koran precies is, redelijkerwijze een diepzinniger antwoord worden verwacht dan "jihad is gewoon jihad, voor de rest weet ik het ook niet" (zie gehoorverslag CGVS, p. 18).

In verband met uw scholingsgraad wordt ten slotte nog een tegenstrijdigheid opgemerkt wanneer u eerst bij DVZ verklaart tot het tweede middelbaar naar school te zijn geweest (zie vragenlijst CGVS bij DVZ, p. 1), terwijl u bij het CGVS verklaart maar tot de zesde klas naar school te zijn geweest en dat u in het geheel geen middelbare opleiding hebt genoten (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). Voor deze tegenstrijdigheid kunt u geen verklaring geven.

Na voorgaande vaststellingen kan er geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw beweringen inzake uw vluchtmotieven. De door u voorgelegde taskara en envelop veranderen voorgaande vaststellingen niet. Deze documenten bevatten immers enkel informatie omtrent uw identiteit en nationaliteit die in deze beslissing niet dadelijk ter discussie staan. De vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet kan u dan ook worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich

aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld

in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een alleenstaande jongeman bent (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Wat betreft uw scholingsgraad werd hierboven reeds gesteld dat u hieromtrent tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd en dat uw opleiding in de madrassa niet aannemelijk is (cfr.supra). Op die manier laat u het Commissariaat-generaal niet toe een werkelijk zicht te krijgen op uw scholingsgraad of op de activiteiten die op uw scholing volgden. Echter blijkt uit uw eerste verklaringen voor het DVZ dat u 8 jaar scholing hebt genoten (zie vragenlijst CGVS bij DVZ, p. 1) en blijkt ook uit uw gehoorverslag bij CGVS dat u een geschoold en geletterd man bent (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Bovendien spreekt u naast Pasjtoe ook nog Dari (zie verklaring DVZ, punt 8). Uit uw verklaringen bij het CGVS blijkt dat uw vader 5 à 6 jerib grond bezat en dat uw oom, die uw reis naar België betaalde, daarboven nog ongeveer 10 jerib grond bezit (zie gehoorverslag CGVS, p. 4 en 8). Uw oom is daarnaast ook eigenaar van een winkel (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Aangezien uw oom uw reis naar België kon bekostigen met de inkomsten van zijn werk en de opbrengst van zijn gronden en hij daarnaast ook uw moeder en haar gezin onderhoudt, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij u ook financieel kan bijstaan om een nieuw leven op te bouwen in Kabul (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Bovendien hebt u de verdwijning van uw vader niet aannemelijk gemaakt (zie supra), waardoor u het Commissariaat-generaal geen correct beeld geeft van uw werkelijke netwerk in Afghanistan.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat bent om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker haalt in een enig middel de schending aan van artikel 3 EVRM, artikel 10 van het EG-Verdrag en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen

die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas.

Zo kan verzoeker het lidmaatschap van zijn vader bij de taliban niet aannemelijk maken. Uit het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat hij heel weinig kennis heeft betreffende de omstandigheden van de toetreding van zijn vader bij de taliban en zijn activiteiten voor deze beweging. Verzoeker weet niet wanneer zijn vader de taliban vervoegde (stuk 4, gehoorverslag, p. 15, 16). Ongeacht zijn leeftijd ten tijde van de toetreding van zijn vader tot de taliban, kan echter wel van verzoeker worden verwacht dat hij dit toch enigszins zou kunnen situeren. Daarnaast is het ook ongeloofwaardig dat verzoeker niet weet wat de taken of de functie waren van zijn vader bij de taliban. Zo stelt verzoeker zelfs niet te weten of zijn vader een verantwoordelijke was of niet (stuk 4, gehoorverslag, p. 16). Indien hij hier als kind voor zijn verdwijning nog niet van op de hoogte was, kan er redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker zich omtrent dergelijke zaken zou hebben geïnformeerd. Het is overigens evenmin geloofwaardig dat verzoeker niet weet wat het beroep van zijn vader was voor hij de taliban vervoegde (stuk 4, gehoorverslag, p. 16).

Bovendien is verzoekers kennis van het tijdstip en de omstandigheden van de verdwijning van zijn vader beperkt. Hoewel verzoeker een zekere graad van scholing heeft genoten (stuk 11, vragenlijst, p. 1; stuk 4, gehoorverslag, p. 5), kan hij niet zeggen in welke maand zijn vader werd ontvoerd (stuk 4, gehoorverslag, p. 17) en weet hij niet in welk leerjaar hij toen zat of hoe oud hij was (stuk 4, gehoorverslag, p. 15, 16). De vaststelling dat verzoeker een dergelijke tragische gebeurtenis als de ontvoering van zijn vader niet beter kan kaderen in de tijd doet afbreuk aan zijn geloofwaardigheid. In dit opzicht is het vreemd dat verzoeker verklaart te weten dat zijn vader in het winterseizoen werd ontvoerd omdat hij dit van zijn moeder gehoord heeft (stuk 4, gehoorverslag, p. 17). Gelet op het voorgaande kan er geen geloof worden gehecht aan het lidmaatschap van verzoekers vader bij de taliban of aan zijn ontvoering die hieraan zou te wijten zijn (stuk 4, gehoorverslag, p. 8, 9). Bijgevolg kan er geen geloof worden gehecht aan de vraag van verzoekers oom om verzoeker dienvolgens jihad te laten voeren (stuk 4, gehoorverslag, p. 8, 9).

Overigens weet verzoeker ook over het lidmaatschap van zijn oom bij de taliban weinig. Hij weet niet wat de functie van zijn oom is bij de taliban en kan geen voorbeelden geven van aanslagen waarbij zijn oom zou zijn betrokken (stuk 4, gehoorverslag, p. 17).

Wat betreft verzoekers opleiding aan de madrassa is het niet aannemelijk dat verzoeker hierover niets vermeld heeft tijdens zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. Zowel bij de vragen omtrent zijn scholingsgraad als de vragen omtrent zijn problemen heeft verzoeker nagelaten om zijn scholing op de madrassa te vermelden (stuk 11, vragenlijst). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal legt verzoeker overigens tegenstrijdige verklaringen af over het aantal jaar dat hij aan deze madrassa gestudeerd heeft. Hoewel hij aanvankelijk verklaart dat hij vier jaar lang naar deze madrassa ging (stuk 4, gehoorverslag, p. 5), stelt hij later tijdens het interview dat hij tweeënhalf tot drie jaar aan de madrassa heeft gezeten (stuk 4, gehoorverslag, p. 17). Bovendien blijft verzoeker zeer vaag over wat hij tijdens deze jaren aan de madrassa geleerd heeft. Hoewel verzoekers oom hem naar deze

madrassa stuurde om bij te leren over de jihad en religie (stuk 4, gehoorverslag, p. 5), kan verzoeker over de jihad in religieuze betekenis echter weinig vertellen. Zo komt hij niet verder dan te stellen dat de mullahs en de imam vertelden dat het zijn plicht was om zoveel mogelijk Amerikanen te vermoorden (stuk 4, gehoorverslag, p. 18). Gevraagd of zij hierbij verwezen naar de koran antwoordt verzoeker bevestigdend, maar kan hij niet zeggen naar welke verzen precies verwezen werd of wat er in de koran precies geschreven staat over de jihad. Van iemand die een jarenlange opleiding genoot aan de madrassa met het oog om meer over de jihad te leren, kan op de vraag wat de betekenis van de jihad volgens de koran precies is, redelijkerwijze een diepzinniger antwoord worden verwacht dan *“jihad is gewoon jihad, voor de rest weet ik het ook niet”* (stuk 4, gehoorverslag, p. 18).

Niettegenstaande verzoeker aangeeft minderjarig te zijn, blijkt uit medisch onderzoek dat verzoeker op datum van 22 november 2011 meerderjarig is (stuk 10). Verzoeker toont niet aan dat hij dit leeftijdsonderzoek succesvol heeft betwist.

2.5. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (zie ook EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

De Raad stelt vast dat verzoeker enige scholing heeft genoten (stuk 11, vragenlijst, p. 1; stuk 4, gehoorverslag, p. 5) en naast Pashtou ook nog Dari spreekt (verklaring DVZ, punt 8). Verzoeker verklaarde tevens dat zijn vader 5 à 6 jerib grond bezat en dat zijn oom, die zijn reis naar België betaalde, daarboven nog ongeveer 10 jerib grond bezit (stuk 4, gehoorverslag, p. 4, 7, 8). Verzoekers oom is daarnaast ook eigenaar van een winkel (stuk 4, gehoorverslag, p. 8). Aangezien verzoekers oom de reis naar België kon bekostigen met de inkomsten van zijn werk en de opbrengst van zijn gronden en hij daarnaast ook verzoekers moeder en haar gezin onderhoudt, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker ook op diens steun kan rekenen bij een vestiging in Kabul (stuk 4, gehoorverslag, p. 7, 8, 17).

Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat er in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op het richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern

beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semiverstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus “Afghanistan” “Veiligheidssituatie Kabul - Stad” van 5 september 2013) blijkt dat het totaal incidenten in 2012 redelijk hoog ligt, maar dat slechts 10% van het totaal kan worden toegeschreven aan AGE's. ANSO bestempelde het aantal aan AGE's toegeschreven incidenten als “zeer laag”. Ondanks een toename in het eerste kwartaal van 2013 lag het aantal aanslagen nog steeds significant lager dan het aantal aanslagen in het eerste kwartaal van 2011. Tussen januari en augustus 2013 waren er gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand in de stad Kabul. Sinds 12 juli 2013 gebeurde er geen noemenswaardige aanslag meer in de stad Kabul. Al deze aanslagen passen in het patroon dat zich de laatste jaren heeft gevestigd in Kabul: complexe aanslagen tegen *high profile* doelwitten. De overgrote meerderheid van de incidenten die werden geteld door ANSO in 2012 waren operaties toegeschreven aan de ANSF en IMF. Hoewel dit inherent een groot potentieel op gewelddadige incidenten inhoudt, wijst dit vooral op de toegenomen capaciteit van de ANSF om dergelijk geweld te voorkomen. Een andere oorzaak van geweld in Kabul is criminaliteit. Het aantal kidnappings van rijke Afghanen bereikte een ‘alarmerend niveau’. Toch wordt het niveau van de criminaliteit eerder als laag bestempeld voor een stad van de omvang van Kabul. Uit de analyse blijkt dat het geweld in de hoofdstad voornamelijk gericht is tegen overheidspersoneel, meer bepaald veiligheidspersoneel, door aanlagen op regeringsgebouwen, in hoofdzaak gebouwen van de ANSF. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen in Kabul niet voor. Burgers vormen met andere woorden geen doelwit voor de opstandelingen in Kabul.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift het dossier “terug te wijzen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen”. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF